

מסכת זבחים

פרק ד'

משנה א'

- א. בכל הקרבנות מלבד חטאת - מתנה אחת מכפרת.
- ב. בחטאת חיצונה - נחלקו תנאים:
 1. דעת בית שמאי: שתי מתנות מתוך ארבע מכפרות.
 2. דעת בית הלל: מתנה אחת מתוך ארבע מכפרת.
- ג. בחטאת פנימית - כל הדמים מעכבים, ואם חסר אחת מהן לא כיפר.
- ד. אין מחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו פוסלת אלא בעבודה המעכבת.
- ה. אין מחשבה מפגלת בחצי מתיר, לפיכך אם חשב בחצי עבודה שכולה מעכבת - הקרבן פסול ואינו פיגול.

משנה ג' - ה'

- א. האוכל מבשר קרבן שהתפגל - חייב כרת.
- ב. אין חייב כרת אלא על אכילת דברים שהותרו לאדם או למזבח.
- ג. אכל מן המתיר עצמו או מדבר שאינו צריך להיתר - אינו חייב כרת.
- ד. דברים המתירים:

1. הדם מתיר את האימורים למזבח.
2. האימורים מתירים את הבשר לאכילה.
3. דם העולה מתיר את הבשר למזבח.
4. דם חטאת העוף מתיר את הבשר לכהנים.
5. דם עולת העוף מתיר את הבשר למזבח.
6. דם חטאות הנשרפות מתיר את האימורים למזבח.
7. הקומץ והלבונה מתירים את השירים לכהנים.

ה. דברים שאין חייבים עליהם משום פגול מכיוון שאינם ניתרים: 1. קומץ. 2. לבונה. 3. קטורת.
4. דם. 5. מנחות הנשרפות כגון מנחת כהנים ומנחת כהן משיח. 6. נסכים שבאים בפני עצמם.
ו. בנכסים שבאים עם הבהמה ובלוג שמן של מצורע נחלקו תנאים:

1. דעת רבי מאיר: חייבים עליהם משום פיגול.

2. דעת חכמים ורבי שמעון: אין חייבים עליהם משום פיגול.

ז. דברים אלו שאינם באיסור פיגול - אסורים מדין נותר וטמא, חוץ מן הדם שאינו אלא באיסור
אכילת דם.

ח. קדשי גויים -

1. דעת תנא קמא: אין בהם דין פיגול, נותר וטמא ואיסור שחוטי חוץ.

2. דעת רבי יוסי: יש בהם את הדינים הללו.

משנה ו'

א. הזבח נזבח לשם ששה דברים: 1. לשם זבח. 2. לשם הבעלים הזובח. 3. לשם ה'. 4. לשם אשים.

5. לשם ריח. 6. לשם ניחות. ובחטאת ואשם יש מחשבה נוספת - לשם חטא.

לדעת תנא קמא: צריך לחשוב לשם הדברים האלו, לדעת רבי יוסי: אין לחשוב את הדברים האלו
אלא יעבוד בסתם.

ב. לדעת רבי יוסי: אין המחשבה הולכת אחר הבעלים אלא אחר העובד, ולדעת תנא קמא: אף
אחר הבעלים.